



MÉREGTELENÍTŐ

2024.10.szám

KEDVES OLVASÓ!

Gondolom, Neked is feltűnt már, hogy valami ismeretlen csoda folytán az életünk mérhetetlenül felgyorsult. Én örülök, hogy szólhatok Hozzád a magam egyszerű szavaival, mégis mostanában megdöbbenek: hát most írtam az előző levelet Neked, és már megint...?? Te pedig meglátod a Méregtelenítőt, lehet, hogy mérges leszel, hogy már megint...??

Valamit szeretnék megosztani Veled. Ebben a rohanó életben fékcsikorgatva meg-megállok, és magam köré meg magamba nézek.

Elém kerültek régi fényképek. Ez én voltam? Mit éreztem, mire törekedtem akkor éppen? Mi volt annyira fontos, hogy erőmet megfeszítve dolgoztam érte? Elértem, amit akartam akkoriban? Tényleg fontos volt? Maradandó?

Bevallom, számomra talán egyedüli maradandó értéket a kapcsolatok jelentenek. Nincsenek tárgyait, amikhez körömszakadtig ragaszkodom.

De a Szeretteim! Kezdve felülről, mint örök és legfontosabb, Akitől az életemet és hozzá a megbízást kaptam. És akiket mellém adott kísérőnek vagy feladatnak. Ezekről kell elszámolnom egy-egy ilyen fékbehúzás után.

Ezért van, hogy Neked is Olvasóm, újra meg újra összegyűjtögetem öreg életem kis morzsáit, mert fontos vagy nekem!

Most megosztom Veled, amit megláttam tegnap este: Milyen isteni pedagógia napjaink Európájában a dunai árvíz! Évek óta az egymásnak feszülés, kötélhúzás, háborúskodás, pusztítás, amiről szól az életünk! Értelmetlen rombolás, nézni szörnyű, hát még benne lenni.

S akkor jön egy hatalmas erő, a víz, összeköt bennünket a közös veszély! Együtt kell védekezni, össze kell fogni! Nem beszélni, hanem cselekedni, fáradságot nem kímélve. Nem fotózkodni, de tenni egymásért. És keveset beszélni, a tettek beszéljenek! Bárcsak megértenénk, megtanulnánk valamit, ráéreznénk a testvér-létre!!

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.

A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:

Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékok hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Hósipkás hegyek...

Gyönyörű képeket kaptam a napokban nagyon kedves, szeretett rokonomtól, akit félévente láthatok élőben. Telefon segítségével hallhatom a hangját, láthatom az életterét. Ő és még oly sokan a hósapkás hegyeket, virágos erkélyeket naponta látják, ott élnek saját elhatározásuk okán.

Jó lehet ilyen helyen élni, micsoda lélekröptető, szemet gyönyörködtető! Más életérzése van, mint egy budapesti 10 emeletes panelben élőknek.

Hát itt álltam meg gondolatban. Mert én is nagyon szeretem a hegyeket, a virágos erkélyeket, a tiszta levegőt, a tiszta utcákat. És viszolygok a buszmegállóban a csikk-kupacokon állva, míg tehetetlenül nézem, hogy a műkörmös, kifestett „hölgyek” kezéből milyen természetességgel hull a földre az el sem nyomott cigaretta, ha jön a busz. Hallom a diákok szájából a nyomdafestéket nem tűrő trágár szavakat.

Igen, én is jártam osztrák hegyi falvakban, városokban. Nekem is élmény volt, hogy még egy szál gyufa sincs a földön. Nagyon jó lenne ilyen környezetben élni. Mindenkinek köszönni, mosolyogni, kerítés nélküli udvarokban nem félni. (Ámbár ma nincs biztonságos hely a világon!)

Én rácsok mögött élek a 3. emeleten, mint ahogy mindenki a házban. De nem szeretnék úgy elmenni innen, hogy vissza ne jöjjek, mert itt vannak a gyökereim. Mert ez a HAZÁM, ez az OTTHONOM. Itt vannak az őseim, ez a nyelv, amelyen gondolkodom és álmodom... Itt vannak a reményeim, hogy ez az annyi vihart látott, annyira sokszor megalázott, széthullóban lévő nemzet magára talál, megerősödik. Újra lesznek közös céljai, lesznek igaz értékei. Hogy egyet értenek és akarnak öregek és fiatalok.

Igen, ebben a reményben élek. Itt vagyok köztük, szavam szinte csak ennyi, amit ezeken az oldalakon leírok - de reménykedem...

Te hogy vagy ezzel, kedves Olvasó? (P.M.)

???

Sajó Sándor: Magyarnak lenni

Magyarnak lenni: tudod mit jelent?

Magasba vágyva, tengni egyre - lent;

Mosolyogva, mint a méla őszi táj,

Nem panaszkodni senkinek, mi fáj;

Borongni mindig, mint a nagy hegyek,

Mert egyre gyászlik bennünk valami:

Sokszázados bú, melyet nem lehet

Sem eltitkolni, sem bevallani.

Magányban élni, ahol kusza árnyak

Bús tündéreként föl-fölsirdogálnak,

S szálaiból a fájó képzeletnek
Feketefényű fátylat szövögetnek
És bűt és gyászt és sejtést egybeszöve
Ráterítik a titkos jövőndőre.
Rabmódra húzni idegen igát,
Álmodva rólad: büszke messzi cél,
S meg-megpihenve a múlt emlékinél,
Kergetni téged: csalfa délibáb!...
Csalódni mindig, soha célt nem érve,
S ha szívünkben már apadoz a hit:
Ráta kargatni sorsunk száz sebére
Önámításunk koldusrongyait.
- Én népem! múltba vagy jövőbe nézz:
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!...

Magyarnak lenni: tudod mit jelent?
Küzdelmet, fájót, végesvégtelent.
Születni nagynak, bajban büszke hősnek,
De döntő harcra nem elég erősnek;
Úgy teremtni erre a világra,
Hogy mindig vessünk, de mindig hiába:
Hogy, amikor már érik a vetés,
Akkor zúgjon rá irtó jégverés.
Fölajzott vággyal, szomjan keseregve
A szabadító Mózeszt várni egyre:
Hogy porrá zúzza azt a szirtfalat,
Mely végzetünknek kövült átkául,
Ránk néz merően, irgalmatlanul,
S utunkat állja zordan, hallgatag.
Bágyadtan túrni furcsa végzetünk,
Mely sírni készítő tréfát űz velünk,
S mert sok bajunkat nincs kin megtorolni:
Egymást vádolni, egymást marcangolni!
- Majd fojtott kedvünk, hogyha megdagad,
Szilajnak **lenni**, mint a bér cpatak,
Nagy bánatoknak hangos lagziján
Nagyot rikoltni: hajrá! húzd, cigányi-
Háborgó vérrel kesergőn vigadni,
Hogy minekünk hajh! Nem tud megvirradni,
Hogy annyi szent hév, annyi őserő,
Megsebzett sasként sírva nyögdelő,
Mért nem repülhet fönn a tiszta légben,
Munkás szabadság édes gyönyörében,-

Hogy mért teremtett bennünket a végzet
Bús csonkaságnak, fájó töredéknek!...
Tombolva inni hegyeink borát,
Keserveinknek izzó mámorát,
S míg vérünkben a tettvágy tüze nyargal,
Fölbúgni tompa, lázadó haraggal,-
S mikor már szívünk majdnem megszakad:
Nagy keservünkben,
Bús szégyenünkben
Falhoz vágni az üres poharat.
- Én népem! múltba vagy jövőbe nézz:
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!...

De túl minden bűn, minden szenvedésen,
Önérzetünket nem feledve mégsem,
Nagy szívvel, melyben nem apad a hűség,
Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!
Magyarnak lenni: nagy s szent akarat,
Mely itt reszket a Kárpátok alatt.
Ha küszködőn, ha szenvedőn, ha sírva:
Viselni sorsunk, ahogy meg van írva;
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vérünkbe oltva ősök honszerelmét,
Féltőn borulni minden magyar rögre,
S hozzátapadni örökön-örökre!...

Kiss Dénes: Október drága véradó

Szörényi Leventének

Október drága véradó
a szélben ma is fegyverzaj
ahogy elvérző levelek
hull alá annyi fiatal

szállott alá még előbb
elsuhant fénylőn fölfelé
és égbe ütve szép fejét
esett sebzetten földre le

zuhantak haló-halványan
de testük szívünk fogja fül
s ringatja mindörökre már
akár országnyi anyaöl

ringatja édes fiait
hogy tisztelegjen a világ
meghajló gyászos lobogok
a tépett októberi fák

október drága véradó
a szélben fegyver zakatol
ifjú arcokra hull a hó
a szívekből a vér kiforr

a szívekből a vér kiforr
mintha nyakunkra hullna hó
szenteld meg áldozataink
október drága véradó

A csillagászok tudása...

Idős ember, jó barátom mesélte: „Egyik éjjel szokásostól eltérően nagyon jól aludtam. Álmodtam a régi életemet, a régi helyszíneket. Felébredve keresnem kellett a jelent, hol is tartok? De valamiért mosolyogva ébredtem.

Később megtudtam: ezekben az órákban lépett át felettünk az Idő a Nyárból az Őszbe... a lángoló Életből a szelíd elmúlásba.

Munkás idő van mögöttem, tudatosan dolgoztam az átmenet elfogadásán, erőlködve, akarva.... De ösztönös szorongás volt bennem az elmúlástól...

Ma reggel ezt ismertem fel, hogy ezt nem szabad siettetni, de ellenállni sem érdemes, ha fáj. Ha hagyjuk az életünk természetes menetét, egyszer csak új vizekre evezünk, ahol béke van, Eddig tiltakozás, félelem, erőltetett készülődés? Most természetes béke, elfogadása annak, amit kaptam. Vagyis ajándékként az ÖRÖKLÉTbe érkeztem.”



Lackfi János: Villámhárító a templom tetején

Hit és tudomány vitája eldőlt,
amikor villámhárítót szereltek a templomokra,
mondod büszkén, na, most aztán megfogtál
egy furfangos mondással kelepcebe csaltál,
nem szabadulhatok a kérlelhetetlen logika
csapdájából, milyen szépen belesétáltam!
A példa remek, ezek szerint a hívőnek,
aki Istennel éli életét, szakadékba kellene
ugrálni, fálnak csattanni kocsival,
nem kötni biztosítást, mérget inni,
ereit felvagdosi szikével, hiszen, hohó,
örökre szóló kötvénye van egy mennyei cégnél,
szerződés, hogy bármi hülyeséget csinálhat,
őt akkor is újraélesztik végtelenszer,
vagy ha nem, akkor áhá, az Isten nem is
mindenható. Vagy nem tud olyan követ
teremteni, mely felemelhetetlen,

vagy nem tudja felemelni azt.
Jó kis gyermekes cselességek ezek,
rajzolk egy ketrecet, majd rajzolk bele
egy Istent, és nevetek, hogy nem tud
kiszabadulni. A logika fontos konstrukció,
kell a világ megértésére törekvéshez,
de attól még ez csak konstrukció,
jó-rossz, kicsit szellős, kicsit rozoga,
mégis szeretjük, ezzel a hálával próbálunk
jobb híján fogni valóság-halat.
Ami meg nem logikus, arra azt mondjuk,
nem is hal, vagy csak butaság.
Való igaz, az emberi gyagyaság is
vígán kislisszol a logikai hálóból,
de éppígy a felfoghatatlan,
a valóságon túli, melyre a tudomány
azt mondja, még nem birkózott meg vele,
a hit pedig, hogy Isten elméje milliószor
bonyolultabb annál, amit mi, teremtményei
felfogni egyáltalán képesek vagyunk.
No de vissza a villámhárítóhoz!
Ha Isten csak egy mennyei trükkmester,
aki folyamatosan produkálja magát,
akkor valóban nem kell villámhárító
a templomra, hiszen bedobjuk az imát
a csodaautomatába, és megmenekül
az ő kedvenc tyutyukáinak áldozati helye.
Ha ellenben Isten az, akinek egy szívvel írott,
középhosszú könyvben mondja magát,
akkor ő nem automata, hanem szerető személy,
nem bedobott érmékre vágyik, hanem miránk,
akik az élet villámai és áldásai közt botladozunk,
és nem arra szerződik velünk, hogy megoltalmazzon
lúdtalptól, csaláncsípéstől, kábszerfüggéstől,
fizetésesökkentéstől, hűtlenségtől, és fagykár,
tűzkár, árvíz esetére is legyenek ajánlatai.
Alkalmasint mindezekről meg is védhet,
máskor meg csak eljön, és meghal értünk,
meghal velünk kórházi ágyon, hadifogságban,
haláltáborban, megcsalásban. És átkísér
a túlpartra, ahol vele együtt élünk örökké,
hisz reményünk tele van halhatatlansággal.

GONDOLKODJ!!!!

"Senki ne álljon fel a székéből".....Szólt a tanár a gyerekeknek, mielőtt a tanteremben kivett egy halat az akváriumból a tanóra elején, majd az asztalra tette és gyorsan távozott. "Aki ezt megszegi, azt kirúgják" mondta még az ajtóból.

Egyik gyerek sem mozdult, és mindenki nézte, ahogy a hal vergődik az asztalon az elkerülhetetlen sorsa felé. Senki sem mert felállni, nehogy bajba kerüljön.

De végül egy lány felugrott a helyéről, odaszaladt a halhoz, és visszatette az akváriumba. Ő volt az egyetlen, aki nem akarta végignézni, ahogy elpusztul a hal.

Amikor a tanár visszajött, elmagyarázta az osztálynak, hogy ez egy lecke volt. A lecke tanítása pedig nagyon fontos! Az a félelem, hogy bajba kerülsz, sosem akadályozhat meg abban, hogy helyesen cselekedj. Hogy néha szembe kell szállni a tekintéllyel és a csoportgondolkodással. Egyszerűen azért, mert ez a helyes.

Dr Gerevich József pszichiáter



Az elismerést nem biztos, hogy akkor kapjuk, amikor megérdemeljük, hanem, mikor másokban megszólal a lelkiismeret. (Majoros Árpád)

„...Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló. Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.

Hangod fájó hullámokat kavart, mikor a sok beszéd után rekedten újra szólani kezdtél. Megtépett és színehagyott ruhádon vastagon ült a nagy út pora, sovány, széltől-naptól cserzett arcodon bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két parázsló szemedből sisteregve hullottak borzas szakálladra az Isten könnyei.

(Dsida Jenő: Krisztus – Részlet)

Fekete István: Újbor

Az új bor megforrt – mondta barátom, a Guszti –, kimehetnénk vasárnap délután...

Ha ezt Guszti tizenöt évvel később mondja, semmi csodálat nem tölt el, de akkor még összevissza tizenöt évet vallhattunk magunkénak, tehát kellő bámulattal néztem férfias barátomra.

– Mehetünk – mondtam ugyanazon a hangon, mintha vasárnap délutánonként általában borkóstolni jártunk volna, holott litániára jártunk, ahol italról szó sem esett.

– Tudsz egy kis szalonnát hozni?

– Természetesen – mondtam, és megjelent lelki szemeim előtt kamránk magas gerendázata, ahol egy-két tábla szalonna lógott még, és hirtelen nem jutott eszembe, van-e köztük megkezdett... és a kamrakulcs megszerzése is különféle akadályokkal járt...

Ezek az előzmények azonban minden érdekességüket elveszítették arra a nevezetes vasárnap délutánra, amikor barátommal széles jókedvben poroszkáltunk a szőlőhegy mély agyagpartjai közt felfelé.

Sütött a nap, és aranyos melegében dongva búcsúztatták a nyarat a darazsak. A bokrok közt cinkék vidámkodtak, és mintha a borral együtt az egész őszi világban megérett volna a mámor, úgy tele volt a szívünk a kaland másnaptalan örömeivel. Persze volt szalonna és zöldpaprika, puha kenyér és sajt, egyszóval minden. Guszti zsebéből egy óriás „sperhakni” fogantyúja lógott ki...

– Ezzel is ki lehet nyitni? – aggályoskodtam még az út elején; mire Guszti olyanformán legyintett, mintha egy cigányprímástól azt kérdeznék, hogy szól-e egyáltalán a hegedűje.

Amikor befordultunk a dűlőútra, Guszti megtorpant.

– Nézd, Dávid! Hát ezzel most mit csináljunk?

Dávid egy rendkívül apró és törékeny kis zsidó fiú volt, aki még az alsóbb osztályosokat is úgy vonzotta könnyű verekedésre, mint az egér a macskát, ezért Dávid az „osztály” védelme alatt állt. Ezenkívül Dávid árva is volt, akihez hozzányúlani egyet jelentett a többrendbeli és alapos agyabugyával. Ha ezekhez még hozzáteszem, hogy Dávid a matematikának fölényes és adakozó tudója volt, körülbelül megmondtam mindent.

– Szervusz, Góliát – mondta Guszti fölényesen. – Mit csinálsz itt?

– Csak úgy kijöttem, a mama is küldött a levegőre. Kicsit köhögök...

– Velünk jössz! – mondta barátom, és szívünkben az atyai érzelmek úgy szétterültek, mint nádban a tűz. Micsoda ostoba kérdés volt, hogy Dáviddal mit csinálunk...

A sperhakni remekül működött. Beosontunk a prэшázba, bezártuk magunk után az ajtót, és összenevettünk, mert a külső világ ragyogása után itt már férfias sejtelem uralkodott.

A pince ajtaját azonban hárman is alig tudtuk felemelni, mert felfelé nyílt és tölgyfából volt. Lent azután meggyújtottuk a gyertyát, elővettük a bicskákat, neki a szalonnának, és Guszti úgy nézett körül, mint egy vendéglátó kényúr.

– Melyikből parancsoltok?...

És összeütöttük a maszatos poharakat, és a mámor szétterjesztette felettünk végtelen, aranyos szárnyait. Azután magához ölelt bennünket.

Csodálatos délután volt! Bátor és lehetetlen délután, amelyben minden lehetséges lett. Dávid úgy nyakalta a bort, mint egy vincellér, és később kijelentette, hogy Kecskés Gyurkát legközelebb szájon vágja, ha dolgozatírásnál megint erőszakoskodik.

És ez egészen természetes volt, holott Gyurka bármely pillanatban zsebre tehetne volna barátunkat.

Később kissé elszomorodtunk, mert Dávid szeme elkönnyesedett, és elcsukló hangon azt mondta, hogy végeredményben őt mindenki bántja...

Gusztai fogai megcsikordultak, és nagy bicskájával olyanféle mozdulatot tett, amelyek után barátunk állítólagos ellenségeinek semmi jövője nem lehetett. És talán mondott volna is valamit, de ebben a pillanatban beszéd hangzott felülről, majd kulcs csikorgása...

– Az apám! – lehelte Guszti falfehéren. – Az apám!... A hordók mögé!

A kulcs még akadozva csikorgott odafenn, de mi már lapultunk, mint a südő nyulak, magunkkal víve férfias uzsonnánk összes maradványait és jeleit. Guszti az égő gyertyát egyszerűen zsebre vágta, azután már csak szívünk dobogása hallatszott. Én mindenesetre úgy éreztem, hogy ezt a dobogást meg kell hallani minden ép fülű embernek.

– Gyere, Béluskám – hallatszott felülről –, gyere, itt megnyugszik az ember.

És dobogtak a léptek lefelé.

– Érdekes, hogy megül itt a gyertyaszag, szinte azt hinné az ember...

(- Jaj! – nyögtünk némán:)

– ...de tudod, a pincezárt még az öreg Csampó csinálta, úgyhogy még ha ki is nyitná valaki, becsukni már semmi esetre sem tudja... Melyikből parancsolsz?

Múlt az idő, és szívünk már csak fél lóerővel kalimpált, mert közben csodálatos dolgokat hallottunk. Például azt, hogy „Gusztai áldott jó gyerek”... „és érdekes, a bort nem szereti, pedig mi, emlékszel, Béluskám?”

Későbbi életem folyamán láttam egy-két nagy követ, de akkorát, mint amekkora szívemről leesett, amikor becsukódott az ajtó, megközelítőleg se.

Pár percig még lapultunk, aztán mocorogni kezdtünk, és Guszti egy vég nélküli sóhajtás után azt mondta:

– Huh, a betyár mindenségét, de megizzadtam, de most legalább tudjátok, hogy „áldott jó gyerek vagyok, és nem szeretem a bort se”. Van gyufátok?

– Nem jönnek vissza? – rebegte Dávid.

– Béla bácsi pincéjéből?... lgyatok!

És ittunk. Mi történhetik, legfeljebb újra bevonulunk a hordók mögé...

Így azután a késő alkony őszi párái úsztak már a tőkék között, amikor kart karba fűzve elindultunk hazafelé. Ismét erősek voltunk, és bátrak, ámbár férfiasan szótlanok.

A szőlőhegy keresztjénél azonban a megmenekülés hálaival emeltük meg kalapunkat mind a hárman.

– Neked nem lett volna muszáj – mondta Guszti ellágyulva Dávidnak.

– Annak köszönök, akinek akarok, érted!

És törékeny kis barátunk úgy fordult szembe Gusztival, hogy az ijedten hátrált. Ebben a pillanatban egy másik Dávid jutott eszembe és egy másik Góliát, az a király, aki embernek, költőnek és muzsikusnak is szent volt, ennek itt talán messze elődje.

Mert ebben az őszi alkonyatban semmi sem volt lehetetlen.



Heltai Jenő: Üzent az ősz

Üzent az ősz egy hervadt falevéllél,
Az ablakon bedobta tegnap éjjel.
Ó furcsa ákombákom!
Még meddig élem világom?

Kisasszony napján búcsúzik a fecske,
Elszállt a nyár és elszállt a szerencse.
Üres a fecskefészek
Már én sem füttyörészek.

Az ablakomban fázó, bús virágok,
A háztetőn a pék macskája nyávog,
Sarlója fénylik a holdnak,
Most mennek bálba a holtak.

Kinyílt az ajtó, de senki sem jött be.
Valaki némán meglapult mögötte.
Idebent csak a kétség.
Odakint a sötétség.

Üzent az ősz egy hervadt falevéllél,
Az ablakon bedobta éjjel.
Ó furcsa ákombákom!
Még meddig élem világom?

Zelk Zoltán: Ez már az ősz

Ez már az ősz. Itt-ott még egy tücsök
dalt próbál szegény, a füvek között.
Szakad a húr, szétfoszlik a vonó –
nem nótaszó ez már, de búcsúszó.

Ez már az ősz. Borzongva kél a nap.
Közeleg a rozsdaszínű áradat.
Átzúg kertek, erdők, hegyek fölött –
elnémul a rigó, el a tücsök.

Mily korán jó, mily korán tör felénk –
hogyan kordolnánk még a nyár melegét!
Be üres is volt idén a pohár,
be hamar elmúlt ajkunktól a nyár!

S hallod, ők is, hogy szürcsölik a fák
az őszi ég keserű sugarát.
Hiába isszák, nem ad már erőt,
csügged az ág, sárgára vált a zöld.

Csügged az ág, ejti leveleit. –
Ó, ha az ember is a bűneit
így hullatná! s lomb nélkül, meztelen,
de állhatnék telemben büntelen!

Dideregve, didergő fák között
úgy túrni deret, havat, vak ködöt,
tudni tavasszal élni támadok, -
Nehéz a szívem, mást nem mondhatok.

Weöres Sándor: Valse Triste

Hűvös és öreg az este.
Remeg a venyige teste.
Elhull a szüreti ének.
Kuckóba bújnak a vének.
Ködben a templom dombja,
villog a torony gombja,
gyors záporok sötétén
szaladnak át a réten.
Elhull a nyári ének,
elbújnak már a vének,
hűvös az árny, az este,
csörög a cserje teste.
Az ember szíve kívásik.
Egyik nyár, akár a másik...

Heltai Jenő: Ősz

Nyomon kísér az éjszakában
Valami halk, sejtelmes ének.
A csöndességben az öreg fák
Egymásnak titkokat mesélnek.

Szelíden egymáshoz simulnak
A mesemondó, karcsú ágak
És mintha mindnek lelke volna,
Suttognak, sírnak, muzsikálnak.

Majd elhallgatnak. Bántja őket
Az őszi éjjel szörnyű csendje
S reszkette, félve összebújnak,
Mintha a lelkük dideregne.

A szél suhogva vág közéjük,
A sok levél sóhajtva rezdül -
A hervadás fehér tündére
most megy az éjszakán keeresztül.

Kányádi Sándor: Szemerkél az őszi eső

Szemerkél az őszi eső,
szomorkodik a diófa,
nem búsulna, ha a nyári
viselete most megvolna.

De letépte a cudar szél
pompázatos szép ruháját,
pedig azt még a zuhogó
záporok is respektálták.

De leginkább azon búsul,
hogy azok is elszeleltek,
akik árnyas lombja között
nyáron által csiviteltek.

Se egy rigó, se egy veréb,
csak egy öreg, mindig álmos
varjú maradt hűséges a
lombja-vesztett diófához.

Ül, csak ül és hallgat bölcsen,
jól tudja, hogy nemsokára
lesz az öreg diófának
gyönyörűszép hósubája.

Rónay György: Szeptemberi halászat

Az öregember nyár eleje óta beteg volt.

Feküdt az ágyban, figyelte magában a fájdalom vándorlását, és néha elhessentette arcáról a legyeket.

Hol a lába fájt, hol a dereka, hol valamelyik belső része, de a feje mindig. Nem is igazi fájás volt: csak zúgott a feje a párnán és mintha tarkójában szüntelenül lüktetett volna a csont.

Feküdt az ágyban, többnyire hunyt szemmel és hallgatta a zsalun át beszűrődő zsvajgást.

Június végétől egyfolytában zsvajogtak a nyaralók. Hangszórók szóltak az üdülőkben. Gyerekek játszottak számháborút a kertekben. Szombatonként motorok zúgtak, autók és motorkerékpárok. Éjszakánként részegek ordították teli torokból az *Akácós út*-at.

Reggeltől estig a tó felől is állandóan hangzott a lárma. Mintha nagy tömeg zúgna messze, reggeltől estig; csak délben csöndesült egy kicsit, amikor ebédelni kolompoltak az üdülőkben.

- Mind elverik a halakat – dűnnyöget az öregember.

- Mit bánja maga a halakat – mondta neki az öregasszony, a felesége. – Ha elverik, elverik. Nem a maga halait verik el. Maga csak azon legyen, hogy meggyógyuljon.

- Soha – mondta az öregember, és megpróbált befordulni a falnak.

Azt szerette, ha zúg a szél és harsog odalent a tó, verik a hullámok a partot és nyög az udvaron a diófa lombja. Olyankor nem volt lárma, csak víz és szél; és olyankor halászásokra emlékezett.

A vonatokat is figyelte. Ismerte a vonatokat, a sok vonatot nyár elejétől. Kora délelőtt, késő délután óránként, félóránként jöttek-mentek. Néha fölhallatszott a kis harangszó: ahogy leengedik a sorompót. Tizenkét kis kondulás. majd ősz lesz, gondolta és a tizenkét kis kondulás mintha az udvarukban szólna. megritkul a lomb. Lehullik a lomb. A kis kondulások az udvaron szólnak. Nincs, ami útját állja a hangnak. A vonatok megritkulnak, és minden közelebb jön. Reggel a kanizsai gyors, délben a kanizsai személy. Este a gyors. Aztán a csönd.

Tapintani lehet a csöndet. Meg lehet fogni.

A halak is szeretik a csöndet. Délután, mikor a nap már Badacsony felé úszik az olvadtezüst égen, a halak gyors csobbanásokkal fölvetik magukat a vízből. Pikkelyes, ezüst félkarikák a víz fölött. Isszák a csöndet.

Kis szél motozott az udvaron, megsodródott dióleveleket csörgetett a földön.

Az öregember feküdt az ágyban. Talán a diólevelek csörgésétől nem hallotta a csöndet. A vonatot várta, de a vonat nem jött. A tizenkét kis kondulást várta, de nem hallatszott, csak egy lábas nesze a konyhán.

- Késik a Sió – dűnnyögte az öregember.

Az öregasszony otthagya a lábast.

- Nem jön többet a Sió – mondta a küszöbön. – Tegnap ment az utolsó. Vége

van a nyárnak.

Kint csörögtek a diólevelek, aztán abbahagyták.

- Elmentek? – kérdezte az öregember.

- El – mondta az öregasszony. – Mind elmentek. A tegnap esti Sióval mindenki elment. Bezárták a villákat, bedeszkázták az ablakokat. Az üdülőkből is elmentek. Takarítanak az üdülőkben. Nem hallod, mekkora csönd van?

Az öregember egyszerre meghallotta a csöndet.

- A stégeket is fölszedték? – kérdezte.

- A stégeket is fölszedték – mondta az öregasszony. - Tegnap délután láttam a doktorékat, vitték haza a deszkákat. Este ők is hazamentek a Sióval. Minden stéget fölszedtek.

Minden stéget fölszedtek – gondolta az öregember az ágyban. Lehunyta a szemét. Minden stéget fölszedtek. Nem ülnek horgászok a víz fölött, nem lesik a halakat, gondolta, és kinyitotta a szemét.

A két lapátot nézte szemközt, a sarokban, nekitámasztva a falnak.

- Nyisd ki az ablakot – mondta.

Az ablak negyedét betöltötte a diófa lombja, de már látszott, hogy ritkul a lomb, kis kék foltok tarkázták, sok kis darab ég a barnás lombban.

Barnás volt már a lomb, barnult a levelek széle. Mint a nád alja, gondolta az öregember, és fölült az ágyban. Fölült, úgy nézte az eget az ablak negyedét betöltő lomb fölött. A mély, ezüstös kéket, a domború, kék csöndet.

Most már nem csördült egyetlen diólevél sem, de az öregember mintha apró, ezüst csobbanásokat hallott volna. Mintha ezüst fények villantak volna a kékben, ahogy a halak fölvetik magukat, és isszák a csöndet.

- Hová megy? – kérdezte ijedten az öregasszony.

Az öregember kiült az ágy szélére. Fölhúzta a cipőjét. Nadrágot húzott, s ingére mellényt. Ahogy fölállt, kicsit megszédült. De ránézett a sarokban a lapátokra, és ettől megtelt erővel.

- A vízre – mondta. – Halászni.

Vállára vette a két lapátot, a botot, a hálót, mint régen. Hetvenkilenc éves volt, magas, vállas, egészen ősz. Vitte a két lapátot, a botot, a hálót, mint régen. Az öregasszony félreállt a küszöbről. Félreállt az útjából. Istenem, gondolta, meggyógyult. Istenem, gondolta, megháborodott. Egész nyáron feküdt, és most megy a két lapáttal.

Ment utána az udvaron, és nem mert szólni.

Az öregember nem imbolygott, egyenesen ment a két lapáttal, a bottal, meg a hálóval.

- Ebédre – mondta félénken az öregasszony a kiskapuban.

- Ebédre – mondta az öregember, és lassan lemerült a lejtőn. ment a tó felé. Vállán a két lapáttal. A hálóval meg a bottal.

Azt gondolta: talán el is lopták a csónakot a nyáron. De a csónak a helyén volt, a nádon innét, a kis öbölben, a cölöpökhöz kötve.

Az öböl vize egészen kék volt. A kék víz alján lengő, törékeny moszatok meg vonalak a fövényben, amiket a vándorkagylók írnak ki. És a nád alja már

valóban barnult. Ritkult is egy kicsit. Ősz volt.

Az öregember letette a fűbe a két lapátot, a botot, meg a hálót. Lelökte cipőjét, föltúrta a nadrágját. Nézte a kék csónakot a kék vízen, a nád zöld vonala előtt. A zöld vonal előtt, melybe alul már barnát kevert az ősz, a ritkuló nád előtt, melynek már barnult az alja.

A csónak meg sem moccan. Kéken pihent a kék vízen, farán a fehér fölírással: SIRÁLY. A kék vízben látszott a csónak rajza, és farán fehéren, fordítva a név.

Az öregember bement a vízbe a csónakhoz. Valaki kimerhette, mert alig volt benne valamicske víz a deszka alatt a fenéken.

Benyúlt a vízbe, fölhúzta a rozsdás láncot. Várt egy kicsit, míg elmúlik a szédülése, mert megszédült a hajolástól. Kinyitotta a rozsdás lakatot. A lánc sírva pergett vissza a csónakba. hangjára két vadkacsa rebtent ki nagy lármával a nádból. Ahogy fölnyílamodtak, hallani lehetett a tolluk zizegését.

Az öregember visszament az evezőkért meg a hálóért. A horgászbotot a fűben felejtette. Beszállt, helyére illesztette a két villát. Akkor jutott eszébe a bot, de nem ment vissza érte. Húzott egyet lassan, alig csobban tőle a sekély víz. A csónak orra puhán hasította a nádat.

Az öregember megemelte az evezőt, nehogy megtörje a nádat. Még egyet húzott. A csónak súrlódott, aztán egyszerre csönd lett. Egyszerre kiért a nádból, kint volt a kék ég alatt a nagy kék vízen.

Egyenletes, erős húzásokkal evezett befelé. A part is sárgul, gondolta. A part távolodott; a nyárfák már sárgultak, jegenyék sárga vonalai emelkedtek a lehajló kékbe.

Ősz van, gondolta az öregember, és hallgatta a nagy csöndben a víz kis csobbanásait meg a szíve döndüléseit a mellében. Nézte a gyors ezüst villanásokat a tó fölött, ahogy a halak játszanak a levegőben, és visszaesnek a levegőből a vízbe.

Senki sincs a vízen, gondolta az öregember. A stégeket mind fölszedték. Sehol, egyetlen stéget sem látni, sehol a part hosszában. Csak sárga jegenyék. Sárga nyárfák, gondolta. És barnuló nádak. és halak és csönd. Meg a nagy domború ég.

Nézte a domború kékséget, kékjében a nappal. lassan forgott az ég; lassan a part is forogni kezdett. Lassan, szelíden forgott, hullámvonalban- Egy-egy hal fölvetette magát, mintha egy lassan forgó korongról válnék fe egy szolánk.

Az öregember már nem evezett. A csónak aljában feküdt. Hol fölnyitotta a szemét, és a forgó, nagy kékséget nézte a feje fölött, hol lehunyta a szemét, s olyankor a másik forgó, nagy kékséget nézte, magában. És, ha a szemét lehunyta, akkor is halakat látott. Csillagzó ezüsthalkat, rajzó sűrűségben, ahogy tátozó szájjal isszák a csöndet.

Az öregasszony megfőzte az ebédet, és várt, de az öregember nem jött.

Félretette a megbőrösödött ételt, leült az ágy szélére, és várt. Egy kicsit szunyókált is. De az öregember nem jött.

Akkor, alkonyat felé, átment a szomszédba, az ácshez.- Az uram – mondta. Lement, még reggel a vízre.

- Halászik – mondta az ács. – megfélekedzik az időről, mikor halászik. Csönd van, nem zavarják el a halakat – mondta az ács. – No jöjjön, megnézzük.

Az öböl most is kék volt a nád barnászöld gyűrűjében. Vízében a cölöp csónak nélkül, árnyéka megnyúlt, mert már Badacsony felé csúszott a nap.

Az ács nyomban észrevette a fűben a horgászbót, de nem szólt róla az öregasszonynak; úgy tett, mintha nem vette volna észre.

- Kiment a vízre – mondta az ács. –Itt van valahol, csak nem látni a nádtól.

Odébb vonta az öregasszonyt. Az egyik üdülő előtt, ahol bejártak fürdeni, táguló ékben rés nyílt a nádban és kilátás a tóra.

A csónak messzeségben lebegett, valahol a tó közepén. Egy csónak magában, szinte ujjnyival a víz fölött. Szinte félúton a víz meg az ég közt.

Álltak és nézték.

Az ács egy szót sem szólt

Az öregasszony sem szólt. Csak leejtette a kezét, mintha nem bírná tovább összekulcsolva tartani a köténye előtt.



Alig bírom cipelni a terhet a szívemen, azt a sok ajándékot, amit még nem adtam oda senkinek. / Rabindranath Tagore/



Paál Zsolt: Reggel a Duna-parton

Virrad. Most veled ébred a nap, s te az ablak előtt állsz,
szép kezed int, és indul a reggel e tétova csendben.

Nézd! Hogy lobban a víz tükrén az est maradéka,
s lomha hajók még ringnak a vízben, s ömlik a partra
a fény. Jó megölelni e hús szoba titkai közt és
tudni hogy újra szeretsz, és újra van életem végre...

Lackfi János: Miért nem szól?

Dühösen hajtogatom:
hát mért nem szól hozzám Isten?
hát hova tűnt az Isten?
hát miért nem mutatja már magát?
hát nem igaz, hogy sehol sincs!
hát Godot-ra várok vagy tapsra vagy mire?
Isten nem idegeskedik, ő türelmes,
egyik kezéből szórja át az időt
a másik kezébe, akár a homokot,
de soha egy pillanat sem pereg mellé,
a nagy semmibe.
Nem akad ki, ha sértegetem,
mint egy kigyúrt, kopasz BMW-s.
Nem idegeskedik, ha hisztizek neki,
mintha figyelmetlen dadus lenne.
Nem veszíti kedvét, ha kószolgom,
mint egy elnyútt tanárt.
Nem keménykedik, ha meghunyászkodom,
mintha irgalmatlan börtönőr volna.
Nem bosszantja, ha hazudozom neki,
mint egy bociszemű, szemrehányó anyának.
Kivárja, míg lehiggadok, míg alábbhagy
izgágáskodásom, míg lecsendesítem a lelkem.
Kivárja, és ha kérem, megmutatja magát,
beszél szövetségéről, ígéreteiről,
felöltöztet dicsőségébe, megölel,
mintha csak véletlenül tenné,
ne kelljen szégyenlősködnöm.
És ha szeretném,
megmutatja lépőköveimet,
merre menjek, ha szeretném látni
az általa eltervezett tanösvényt
zsongó nádasokkal,
vízről felrebbenő madárrajokkal,
eszelős tükröződésekkel,
derengő halrajokkal.
Ad küldetést, barátságot, ígéret földjét
és pusztaságot, ad újjászületést, ad örökséget,
bevezet a mennyei felhő sötétjébe,
s amint beértünk, kiderül, csupa fény az egész.

Nápolyi elemisták dolgozatai - Marcello D'Orta tanító gyűjtése (részletek)

1. Mutasd be apádat

Apám foglalkozása kartongyűjtő, éjjel jár kartont gyűjteni. Néha én is elkísérem, a kisfurgonnal megyünk. Délelőtt más munkát végez, és délután pihen; alszik egy kicsit, eszik, éjjel meg megy kartonozni.

Apám nem tudom, hány éves, de nem nagyon öreg, sőt még fiatal is egy kicsit! Apám nem nagyon öreg, de tök kopasz.

Vasárnap elvisz minket a misére, és szeret bennünket. Mi a téren játszunk, aztán ő megveszi a süteményt.

Az én apám nagyon szegény, nem elég a karton, ezért folyton veszekedik anyámmal.

Húsvétkor meghozza a vágni való báránt, de aztán mindig megsajnáljuk és a végén mindig elajándékozzuk. Ezen megin összevesznek anyámmal, az meg azt mondja neki: „Mi a rossebnek hordod ide minden évben azt a báránt, ha csak elgyávákodod, mikor le köllene vágni! Lenné csak te a helibe, én nem totojáznák!”

2. Válassz egy tetszőleges személyt Jézus életének szereplőiből, akiről beszélni akarsz!

Én az evangéliumi századosról akarok beszélni.

Ez a százados mindig úgy megfájdítja a szívemet, mert végképp nem tudta, mit csináljon. Volt egy haldokló fia, és mindenki küldte, hogy menj csak Jézushoz, meglátod, megmenti, csak ne nagyon ugrálj előtte.

A római százados megtette nekik, találkozott a Messiással, és összeszorított szájjal azt mondta: „Kérlek, Megváltó, gyógyítsd meg a fiamat, ne érdekeljen, hogy én római vagyok.” A Messiás elintézte.

Amikor a százados hazaért, látta, hogy megvan váltva, örömeiben nevetni kezdett.

Igenám de másnap is százados volt, Jézus népének ellensége, akinek megparancsolhatták volna, hogy öljön meg a fajtájából két vagy háromszázat. A százados tudta, hogy engedelmeskednie kell Jézus népe ellen, másrészt viszont végtelen hálás volt a Megváltónak a megváltásért.

Nem is értem, hogy nem bolondult bele.

3. Beszélj a tanítódról!

Az én tanítómat Marcello D Ortának hívják, elsőbe lett az enyém, mikor ovodába jártam, nem volt az enyém.

Nagyon szeretem őt, mert jó és egy csomó mindenre megtanít bennünket. Képtelen megverni bennünket, amiért nem fogadunk szót neki. Látszólag

harminc éves, de egy kicsit ötlet több. Szakállas, szemüveges. A haja egy kicsit barna, egy kicsit szőke. Kék és zöld szemet visel. Egy kicsit magas és egy kicsit alacsony, játzik velünk és kéntelen verni is bennünket.

Nincs valami jóba a többi tanítónénivel, mert a többi tanítónéni csak kiabál és játca az eszit, és minél öregebb, annál jobban játca az eszit, és állandóan cigarettázik a folyosón és nem tud semmit.

Az én tanítóm elmagyarázott nekünk bizonyos dolgokat, és megmonta, hogy „mit tuggya azt a többi tanítónéni!”

Az én tanítóm nagyon jól rajzol és mindenki hozzá jön, de karácsonyi meg anyáknapi ajándékot nem tud csinálni, ezért az anyák mindig duzzogni szoknak.

Ő sose akar semmi évvégi ajándékot, de mi akkor is adunk neki. Én az idén ojan ajándékot adok neki, amiér 1000 lírát fizetek, a felit édesanyám állja, a másik felit Armaduccióék.

4. Látogatás a temetőben

Mikor a temetőbe mentünk, szomorú voltam.

Mielőtt elindultunk volna, jókat nevettem, játszottam odahaza. De halottak napja volt, és apám azt monta, hogy most szomorúnak kell lenni, mert halottak napja van, na legyen meg a kedve, elszomorodtam. A temető nem éppen egy gyászos hej, egyeseknek még jókedve is van. Láttam egy csomó embert akik nem sírtak, volt aki direkt füttyült.

A temetőben mindenki megvan halva. Amerre járunk, halottak. Minden utcát halottakról neveznek el vagy akiknek még megkel halni.

De a mi halottunkat nem találtuk. Ez egy olyan sír volt, amelyikre a papa nem emlékezett már, hogy milyen sír volt. Bejártuk a temetőt, de a sír nem került elő.

Nagyon szomjas voltam, de a papa azt monta hogy amíg a halott elő nem kerül, addig fiam nem iszol.

Mérgibe csunyán elkerítette ahogy ott keveregtünk a napon, de a végén előkerült a sír. Egy kis sír volt, egy rahedli lépcsőn kellett lemenni, na végre. A nagymamám volt abban a sírban, meg is akartam siratni. De nem sikerült mert én nem ismertem a nagymamát (a papa viszont igen).

A kijáratnál megmontam neki hogy én sose akarok meghalni, de ő erre azt monta, hogy előbbutóbb mindenkinek megkel halni.

Már csak egyet akarok mondani: mielőtt én meghalok, előbb még a Giovanni jön, előbb neki kell meghalni!

5. Szerinted miért van kétezer küszöbén még mindig annyi háború? –

Kétezer küszöbén azért van még mindig annyi háború, mert az ördög az oka, ő törí ki őket. Bemegy a világ vezetőinek a fejébe és azt mondja: „Most

azonnal kitörsz egy háborút!", és ha a vezető le akarja rázni, hogy „Deiszen éppen most végeztem eggyel”, az ördög azt mondja: „Na és aztán! Törjél ki egy másikat!” így mivel rengeteg az ördög, és mindegyik megy és belebeszél egy vezető fülébe, kitör a világháború. A világon a legrosszabb ember Hitler volt, rosszabb volt mint Néró és Luther Márton, mert az ördög miatt megölt százmillió zsidót, és szappanná, gyertyává, meg borotválkozás utáni szerré változtatta őket. Most amikor írok, éppen pont most az ördög már szervezi is a harmadik világháborút, mert ő sose fárad bele a rossztéteményekbe!

(Marcello d'Orta: Én, reméljük, megúszom, Nápolyi elemisták dolgozatai c. könyvből)

Marcello D Orta tanító írja: „... tartalmilag nem változtattam a szövegen, hogy érintetlen maradjon ezekből a különös kis gyerekfejekből kiinduló üzenetnek a mélyértelműsége”. A magyar fordítás ügyesen tükrözi ezt a szándékot.



Gyerekek beszélgetnek:

- Szerinted hogyan halt meg Ádám és Éva?
- Szerintem ettek a romlott gyümölcsből.

- Mami, hogy hívják a lóapukát?
- Csődörnek.
- És a lóanyukát?
- Kancának.
- És a lógyereket?
- Kiscsikónak?
- De Mami, hát egyetlen olyan ló sincs, akit lónak hívnak?

– Tata, mi az a tőzsde?

– Nézd Bendegúz, megpróbálom úgy elmagyarázni, hogy te is megértsd. Tegyük fel, hogy veszel egy tyúkot, ami aztán tojást tojik. A tojásból kikel a csibe, a csibéből tyúk lesz, az megint tojást tojik, abból tyúk lesz, és az megint tojik. Egyre és egyre csak több tyúkod és tojásod van, majd egyszer aztán jön az árvíz és minden tyúkot elvisz. Na, akkor azt mondod: A mocskos életbe, kacsát kellett volna venni! Na látod ez a tőzsde!

- Dórikám, egy csomó rossz jegy van a bizonyítványodban!
- Anya, nem tehetek róla, nem én írtam be, hanem a tanító néni.

- A fia elég régóta nem jár iskolába, mi van vele?
- Az nem létezik, én viszem minden reggel az iskoláig.
- Az lehet, de a tanítás délután van.

V I C C O L D A L

- Anya, Te az én helyemben férjhez mennél a Jocóhoz?
- Kislányom, nézz a tükörbe? Én a Te helyedben bárkihez férjhez mennék.

- Hisz Ön a repülő csészealjokban?
- Hát persze.
- Látott is már?
- Régebben igen. Mióta elváltam, azóta nem.

Hajnalban hazajön a férj a kocsmából és halkán vetkőzni kezd az ágy mellett. Erre felébred az asszony:

- Hova mész ilyen korán Béla?
- Igazad van asszony, visszafekszem!

- Lajos, most már biztos, hogy Te jobban szereted a focit, mint engem!
- Igen, igaz. De Téged meg jobban szeretlek, mint a távolugrást, az úszást és a díjlovaglást.

- Drágám - hörgi betegágyán az öreg férj - ígérd meg nekem, ha meghalok, nem adod össze magad más férfival!

A fiatalasszony szipogva felel:

- Megígérem, szívem. És mi legyen, ha meggyógyulsz?

Kérdezi az ifjú férjet egy barátja:

- Na, az anyósod hogy vezeti a kocsit?
- Hát, már kezdenek az utak úgy kanyarodni, ahogy ő akarja.

- És nem tartott semmitől, mikor utastársa zsebéből kilopta annak a tárcáját?- kérdi a bíró a zsebtolvajt.

- De igen, legfőként attól, hogy nem lesz benne pénz.

A rendőr leállít egy kocsit. A volánnál ülő hölgy odanyújtja neki a táskáját:

- Kérem, megkeresné nekem a jogosítványomat? Szemüveg nélkül nem látok semmit.

- Doktor úr követett már el valami komolyabb műhibát?

- Igen, egyszer... Mindössze három kezelés alatt meggyógyítottam egy milliárdost!

- Mi a különbség a jó ügyvéd és a sztárügyvéd között?

- A jó ügyvéd ismeri a törvényt. A sztárügyvéd ismeri a bírót.

- Milyen mértékegységgel mérik a malac hosszát?

- Röffben.

RÉGI VICCEK, amelyeket CSAK AZ ÖREGEK ÉRTENEK

- Miért nem dobják el láncukat a kapitalista országok proletárjai?
- Mert a lánc végén ott a slusszkulcs.

A söntésben hárman ülnek egy asztalnál, mélyen hallgatnak. Az egyik szótlanul, lemondóan legyint, a másik hatalmasat sóhajt, a harmadik undorral köp egy nagyot.

Valaki átszól a szomszéd asztaltól:

- Jobb lesz, ha abbahagyják a politizálást.

Rabinovics elmegy szavazni. Ahelyett, hogy megnézés nélkül bedobná a szavazólapot az urnába, félrevonul és nézegetni kezdi.

Azonnal odamegy hozzá egy civil ruhás szerv:

- Mit csinál itt maga?
- Semmit, csak kíváncsi vagyok, hogy mire fogok szavazni.
- Na ne viccelődjön itt, elvtárs, maga még nem hallotta, hogy a Szovjetunióban a szavazás titkos?

Kohn és Grün 1963-ban találkozik az utcán, megörülnek egymásnak:

- Nahát, Kohn, te még élsz? '56-ban láttalak utoljára.
- Nemrég szabadultam.
- Te jó ég! Hát mit követtél el?
- Én? Semmit!

Mire Grün rosszallólag csóválja a fejét:

- Kohn, Kohn, ne akarj engem átverni. A semmiért csak három év járt!

A szesztilalom idején, valahol Szibériában, két muzsik hűtőházat épít, azaz szögesdróttal körbekerítenek egy kunyhót. Egyszerre az egyikük felkiált. – Gyere gyorsan, Vologya, találtam egy üveg vodkát, igyuk meg!

- Ne ordíts, te örült, elvisznek!
- Innen? Hová?...

Bevezetik a világútlevelet, immár Kohn is meglátogathatja Amerikában élő rokonait. Kérdezik is tőle kíváncsian:

- Na és hogy vagytok odahaza?
- Jól.
- Na de egy kicsit bővebben!
- Nem jól.

Brezsnyev és Koszigin utaznak haza Nasszer temetéséről. Brezsnyev megszólal:

- Te, Alekszej! Láttad Nasszer kezén azt a szép aranyórát?
- Nem, mutasd!

- Miért alumíniumból gyártják a söröshordókat?
- Mert egy Kádárunk van, és az is az oroszoknak dolgozik.

Magyarország labdarúgó-válogatottja a Szovjetunió csapatával játszik barátságos mérkőzést, amikor a meccs állása egy-egyre áll és a magyar csapat tizenegyeshez jut. Nagy a tanácstalanság, valakit a lelátón jelenlévő Kádár Jánoshoz küldenek, hogy döntse el, ki rúgja a büntetőt. Kádár a következő tanácsot adja:

- Bene löje!

Grósz Károly valamikor az 1980-as években:

- Elvtársak! Jövőre jobban fogunk élni, mint most!
- Erre egy hang a hallgatóság soraiból:
- Maguk igen, de mi?

Gyárlátogatásra megy a miniszter, körbevezetik mindent elmagyaráznak, minden csillog-villog, nagyon meg van elégedve. A végén már nem is tud mást kérdezni, mint hogy hányan dolgoznak az üzemben. A vállalat vezetői zavarba jönnek, topognak, majd az egyik zavartan kiböki:

- Hát... Nagyjából a fele.

– Hogy hívják Budapesten az olyan gyárigazgatót, akit egyik vállalattól a másikhoz helyeznek?

- Titán! Ti tán használni tudjátok!

– Miért csalódtak augusztus 21-én a cseh fociszurkolók?

- Mert a Fradit várták és a Honvéd jött.

– Mit követeltek tőlünk az oroszok '74-ben?

- Nyers Fehér Aczélt.

– Te, Iván, ez nem egy dél-koreai utasszállító gép előttünk?

- De igen. Eltaláltad.

– Hallottad? A szovjetek felmentek az úrbe!

- Ne mondd! Mindnyájan?!

Két orosz katona beszélget Afganisztánban.

- Ugye, mennyivel jobb dolgunk volt nekünk otthon, Székesfehérváron?

– Mi a különbség a szovjet és az amerikai AIDS között?

- Az amerikai halálos. A szovjet legyőzhetetlen...